

HARCOS BÁLINT

Don Juan

Úgy kell harapófogóval kihúznom belőled
a kötelességet, hogy végre megetess.
Kerüljük el együtt az éhet és a csömört!
A testek mennek, amerre őket hajtják. És ha –
hazudnak? Gyere! Gyere hozzám feleségül,
mert én nem értem, amit mondasz.
A testem legyűr,
fölhasogatja a szőnyeget, beleszarik a mosdóba,
majd unottan döfködi az ételt.
Fejfájás, hazug lendület, öröm és vágy látszata...
Meghittsége vágyom. Hogy az erőmet átpumpáljam
ide. Készülvén a télre, amikor majd elrendezgeted
a takarómat.

Nyílás

A férfi azt mondja a nőnek: nézz ide.
A nő nevet, hogy látta már őt meztelenül...
Mikor?... A nő mond valamit,
amit a férfi képtelen beazonosítani,
lehet, hogy a nő csak egy hangot hallatott,
de nem a férfi nyelvén,
egy hangsort, hogy megelégedjen a –
hiszen a hangsor kuszasága
olyan, mint az ajtónyílásban a –
mint az ajtóban, a sarokban az összegubancolódott,
egymásra hányt ruhák, vonalak, mint a –
És a nő, nézd, mereven ki-be hátrál a nyíláson,
ki-be, ki-be,
most él, most nem él, most él, most nem él.